

Zadeva C-208/20**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

14. maj 2020

Predložitveno sodišče:

Sofijski rayonen sad (sodišče prve stopnje v Sofiji, Bolgarija)

Datum predložitvene odločbe:

14. maj 2020

Tožče stranke:

„Toplofikatsia Sofia“ EAD

„Chez Elektro Balgaria“ AD

„Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia“ EOOD

Predmet postopka v glavni stvari

Tri civilnopravne zadeve, v katerih posamezne nasprotne stranke še vedno ne morejo pridobiti statusa stranke v postopku, ker toženim strankam ni mogoče osebno vročiti sodnih pisanj, pri čemer njihovi sosedje ali sorodniki opozarjajo, da živijo v drugih državah članicah Evropske unije.

Predmet in pravna podlaga predloga

Predlog za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 267 PDEU zaradi razlage člena 20(2)(a) PDEU, člena 1(1)(a) Uredbe št. 1206/2001 in člena 5(1) Uredbe št. 1215/2012.

Vprašanja za predhodno odločanje

- 1 Ali je treba člen 20(2)(a) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členom 47, drugi odstavek, Listine o temeljnih pravicah, načeli prepovedi diskriminacije in enakovrednosti postopkovnih ukrepov v nacionalnih sodnih

postopkih ter člen 1[(1)](a) Uredbe (ES) št. 1206/2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah razlagati tako, da je nacionalno sodišče, ki je začelo postopek, če nacionalno pravo sodišča, ki je začelo postopek, določa, da si to pridobi uradno informacijo o naslovu tožene stranke v svoji državi, in se ugotovi, da je ta tožena stranka v drugi državi Evropske unije, dolžno pridobiti informacijo o naslovu tožene stranke pri pristojnih organih države, v kateri tožena stranka prebiva?

- 2 Ali je treba člen 5(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah v povezavi z načelom, da mora nacionalno sodišče zagotavljati postopkovna jamstva za učinkovito varstvo pravic, ki izhajajo iz prava Unije, razlagati tako, da je nacionalno sodišče pri ugotavljanju običajnega prebivališča dolžnika kot pogoja po nacionalnem pravu za izvedbo enostranskega formalnega postopka brez pridobivanja dokazov, kot je postopek za izdajo plačilnega naloga, vsak utemeljen sum, da ima dolžnik svoje običajno prebivališče v drugi državi Evropske unije, dolžno razlagati kot pomanjkanje pravne podlage za izdajo plačilnega naloga oziroma kot podlago za to, da plačilni nalog ne postane pravnomočen?
- 3 Ali je treba člen 5(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah v povezavi z načelom, da mora nacionalno sodišče zagotavljati postopkovna jamstva za učinkovito varstvo pravic, ki izhajajo iz prava Unije, razlagati tako, da je nacionalno sodišče, ki je po izdaji plačilnega naloga proti določenemu dolžniku ugotovilo, da ta dolžnik verjetno nima običajnega prebivališča v državi sodišča, in če je po nacionalnem pravu to ovira za izdajo plačilnega naloga proti takemu dolžniku, dolžno po uradni dolžnosti razveljaviti izdani plačilni nalog, čeprav ni izrecne zakonske določbe v tem smislu?
- 4 Če je odgovor na vprašanje 3 nikalen, ali je treba tam navedene določbe razlagati tako, da nacionalno sodišče zavezujejo, da razveljavi izdani plačilni nalog, če je opravilo preverbo in z gotovostjo ugotovilo, da dolžnik nima običajnega prebivališča v državi sodišča, ki je začelo postopek?

Zakonodaja in sodna praksa Evropske unije

Pogodba o delovanju Evropske unije: Člena 18 in 20(2)(a)

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah: Člen 47, drugi odstavek.

Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, člen 60(1).

Uredba Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah: Člen 1(1)(a).

Uredba (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah (vročanje pisanj) in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1348/2000: Člen 1(1) in (2).

Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah: Člen 5(1).

Sodba Sodišča z dne 16. decembra 1976, Rewe-Zentralfinanz, 33-76, EU:C:1976:188.

Sodba Sodišča z dne 19. decembra 2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824.

Sodba Sodišča z dne 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603.

Sklep Sodišča z dne 28. aprila 2016, Alta Realitat, C-384/14, ECLI:EU:C:2016:316.

Nacionalne določbe

Zakon za zadalzheniata i dogovorite (zakon o obligacijskih razmerjih in pogodbah): Člen 68(a).

- 5 Graždanski procesualen kodeks (zakonik o civilnem postopku): Členi 38, 40 in 41, 42(1), 43, 44(1), 45, 46(1) in (2), 47(1), (2), (3), (5), (6) in (7), 48, 53 in 246, 282(2), 410(1), točka 1, in (2), 411, 413(1), od 414 do 416, 419 in 423.
- 6 Kodeks na mezhdunarodnoto chastno pravo (zakonik o mednarodnem zasebnem pravu): Člena 4(1) in 48.
- 7 Zakon za graždanskata registratsia (zakon o registraciji državljanov): Členi 90(1), 93, 94, 96(1).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 8 Pri predložitvenem sodišču so bili uvedeni trije civilni postopki, v katerih nasprotna stran še vedno ne more pridobiti statusa stranke v postopku, ker toženim strankam ni mogoče vročiti sodnih pisanj.

- 9 V prvem (tožbenem) postopku je tožeča stranka „Toplofikatsia Sofia“ EAD proti toženi stranki DP, fizični osebi, potrošnici in bolgarski državljanke, vložila tožbo za ugotovitev terjatve zaradi toplotne energije, ki je bila dobavljena nepremičnini v Sofiji, skupaj s tem povezanimi storitvami in zakonskimi obrestmi.
- 10 Postopek je bil uveden, potem ko v postopku za izdajo plačilnega naloga dolžnice DP ni bilo mogoče najti na njenem prijavljenem naslovu. Sodišče je odredilo, da se na vhodna vrata pritrudi obvestilo, ampak pisanja ponovno niso bila vročena. Zato je sodišče stranko poučilo, da lahko vloži tožbo za ugotovitev obstoja terjatev, navedenih v plačilnem nalogu.
- 11 Prepis tožbe je bil poslan DP na tam naveden naslov v Sofiji, vendar je tam ni bilo. Sodišče je po uradni dolžnosti pridobilo informacijo o naslovu iz registra prebivalstva in iz registra delodajalcev, ki ju vodijo državni organi. Iz teh je razvidno, da je stalni in trenutni naslov prebivališča DP naslov, naveden v tožbi, vendar pa DP od januarja 2013 uradno ne dela več v Bolgariji. Sodišče je odredilo, da se jo vabi na njenem prijavljenem naslovu, tako da se [na vhodna vrata] pritrudi obvestilo. Oktobra 2019 je sodni uslužbenec, ki vroča obvestila, poiskal naslov in zabeležil, da DP po navedbah sosedah že sedem let živi v Franciji.
- 12 V drugem postopku (za izdajo plačilnega naloga) tožeča stranka „Chez Elektro Balgaria“ AD, ki je komunalno podjetje, zahteva izdajo plačilnega naloga zoper EQ, ki je fizična oseba in potrošnik, zaradi neplačila elektrike, dobavljene nepremičnini v Sofiji.
- 13 Sodišče je izdalo plačilni nalog in odredilo, da se vroči dolžniku EQ, zato da ta izrazi stališče, ali bo vložil ugovor. Sodni uslužbenec je odšel na naslov, ki ga je navedla tožeča stranka ter ki se je ujemal s stalnim in trenutnim naslovom prebivališča dolžnika, navedenim v registru prebivalstva. Uslužbenec tam ni našel nikogar in je obvestilo pritrnil na vhodna vrata. Od sosedah je izvedel, da dolžnik že eno leto živi v Nemčiji. Iz informacije, ki jo je sodišče pridobilo po uradni dolžnosti, izhaja, da dolžnik že od leta 2010 ni zavarovan v Bolgariji.
- 14 V tretjem postopku (za izdajo plačilnega naloga) „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia“ EOOD, podjetje za izterjavo dolgov, toži na izdajo plačilnega naloga zoper FR, ki je tudi fizična oseba in potrošnik ter ki ni odplačal kredita finančni instituciji s sedežem v Sofiji.
- 15 Sodišče je izdalo plačilni nalog in odredilo, da se vroči dolžniku FR, zato da ta izrazi stališče, ali bo vložil ugovor. Sodni uslužbenec je dvakrat odšel na naslov, ki ga je navedla tožeča stranka ter ki se je ujemal s stalnim in trenutnim naslovom prebivališča dolžnika, navedenim v registru prebivalstva, ter ugotovil, da tam živi mati dolžnika. Ta ni hotela prevzeti pisanja za svojega sina in je izjavila, da ta že tri leta živi v Nemčiji, da pa ne pozna njegovega točnega naslova. Dala je dve bolgarski številki mobilnega telefona, na katerima naj bi bil dolžnik dosegljiv, ampak se nihče ni javil.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

- 16 Predložitveno sodišče dvomi, ali nacionalna zakonodaja o tožbenem postopku, če je naslovnik sodnih pisanj v drugi državi, določa ukrepe za vročanje, ki so združljivi z zahtevami prava Unije. Zlasti je treba ugotoviti, ali načelo enakovrednosti postopkovnih pravil, določeno v sodni praksi Sodišča, zahteva, da se opravijo poizvedbe tudi v zvezi z naslovi oseb v tujini, kot se to stori v primeru oseb s prijavljenim naslovom v Bolgariji.
- 17 Vendar pa v postopku za izdajo plačilnega naloga – ki se odvija formalno in pri katerem za zahtevke tožeče stranke ne veljajo dokazni standardi tožbenega postopka – nacionalna zakonodaja pristojnost sodišča veže na običajno prebivališče dolžnika. Zato je vprašanje načina vročitve v takem postopku pomembno tudi za mednarodno pristojnost sodišča.
- 18 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na uporabo načela postopkovne avtonomije držav članic in omejitve te pristojnosti, določene v sodni praksi Sodišča. V skladu s sodbo Sodišča v zadevi [33-76], Rewe-Zentralfinanz, morajo države članice svoja postopkovna pravila v skladu z nacionalnim pravom uporabiti enako za pravice, ki izvirajo iz nacionalnega prava, in za pravice, ki jih podeljuje pravo Unije.
- 19 Člen 18 PDEU, ki prepoveduje diskriminacijo zaradi državljanstva, je povezan tudi z vprašanjem poizvedovanja v zvezi z naslovom določenega naslovnika sodnih pisanj v tujini. Pomemben je tudi člen 20(2)(a) PDEU, ki določa pravico do prostega prebivanja na ozemlju Unije. Uporabi se tudi Uredba 1206/2001, ker želi civilno sodišče v obravnavani zadevi vedeti, ali naj opravi poizvedbe glede naslova strank v tujini.
- 20 Za vprašanje pristojnosti nacionalnega sodišča za izdajo plačilnih nalogov zoper osebe z običajnim prebivališčem zunaj ozemlja države sodišča se uporablja določba člena 5(1) Uredbe 1215/2012. Ta določba prepoveduje, da se osebe s stalnim prebivališčem v državi članici tožijo pred sodišči druge države članice, če niso izpolnjeni pogoji iz členov od 7 do 26 navedene uredbe. V skladu s členom 62(1) te uredbe se pojem „stalno prebivališče“ določa v skladu z notranjim pravom države, pred sodišči katere je bil začet postopek.
- 21 V skladu z razlago iz sodbe v zadevi Alder, C-325/11, člen 1(1) Uredbe 1393/2007 nasprotuje nacionalni zakonodaji, ki državljana Unije zavezujejo, da v državi sodišča, pred katerim je stranka v sodnem postopku, določi pooblaščenca za sprejemanje pisanj. V skladu s členom 1(2) te uredbe se zadnja ne uporablja za osebe, katerih naslov ni znan.

Povezava s pravom Unije in nujnost razlage

- 22 Najprej je treba ugotoviti, da gre za civilnopravne zadeve s tujim elementom, saj se ena od strank verjetno nahaja v tujini. Glede na predmet spora – obveznosti

plačila za blago, dobavljeno v Bolgariji, in tam opravljene storitve – je treba bolgarska sodišča šteti za pristojna v skladu s splošnimi pravili iz Uredbe 1215/2012 ne glede na to, ali ima tožena stranka svoje prebivališče v Bolgariji ali ne.

- 23 V prvem postopku mora sodišče – v skladu z zgoraj opisanim dejanskim stanjem v povezavi z vročanjem pisanj toženi stranki – preučiti tožbo, pri čemer tožečo stranko sprašuje, ali ve, da je tožena stranka prijavljena na [drugem] naslovu, ki je tožeči stranki znan. Zelo verjetno je, da tožeča stranka navede, da ji tak naslov ni znan, pri čemer je treba upoštevati, da je tudi v tožbi naveden samo en naslov, na katerem naj bi bile prijavljene tožene stranke. V teh okoliščinah mora sodišče v „Darzhaven vestnik“ (bolgarskem uradnem listu) objaviti obvestilo in če se tožena stranka ne javi (kar je prav tako precej verjetno, ker je ni v Bolgariji in nima možnosti brati uradne publikacije te države v tiskani obliki), zanjo določiti posebnega pooblaščenca.
- 24 S tem se toženi stranki odvzame možnost, da sodeluje v postopku, če obstajajo dokazi, da živi v tujini – v drugi državi članici. Če to ne bi bilo tako in bi bila tožena stranka na drugem naslovu v Bolgariji, ima sodišče možnost, da opravi nadaljnje poizvedbe prek registracije naslova ali prek delodajalcev. V skladu z nacionalnim pravom ni možnosti navedbe trenutnega naslova v tujini in temu primerno tožena stranka v obravnavani zadevi ne more navesti svojega naslova v tujini.
- 25 Nacionalno pravo tako ustvari neenake pogoje za osebe, ki živijo začasno na drugem naslovu v Bolgariji, in osebe, ki živijo na drugem naslovu v tujini. Hkrati je treba bolgarske državljane, ko je zoper njih uveden sodni postopek, vedno iskati na naslovu, ki ga imajo prijavljenega v Bolgariji. Tako se osebe, ki so uresničevale svojo pravico do prostega gibanja v skladu s členom 20(2)(a) PDEU, različno obravnavajo v zvezi z njihovimi pravicami, da sodelujejo v sodnem postopku[, ki so zagotovljene s členom 47, drugi odstavek, Listine o temeljnih pravicah].
- 26 Sodišče se sprašuje, ali je to različno obravnavanje utemeljeno glede na merila Sodišča, ki jih je postavilo v točki 58 sklepa v zadevi *Alta Realitat*, C-384/14 (čeprav ob čisto drugi priložnosti), – v skladu s katerimi je treba med seboj tehtati izmenjavo pisanj v čezmejnih zadevah in varstvo postopkovnih pravic prejemnika (načelo, ki je določeno tudi v točki 41 sodbe v zadevi *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13). Če je vabilo državljana brez prijavljenega naslova v tujini in brez možnosti, da tak konkreten naslov navede, v nasprotju s pravom Unije, je treba odgovoriti tudi na vprašanje, ali sme v takem primeru nacionalno sodišče zahtevati podatke o registraciji naslova tožene stranke od države, v kateri prebiva – Francoske republike. V ta namen ima sodišče na voljo drug instrument prava Unije, in sicer možnost, da v skladu z Uredbo 1206/2001 prosi sodišča drugih držav Unije, da pridobijo dokaze. Tako pa je mogoče postopati izključno, če se izhaja iz tega, da iz prava Unije izhaja obveznost nacionalnega sodišča glede

ukrepov, ki obstajajo v nacionalnem pravu, da se ugotovijo naslovi strank v drugih državah članicah.

- 27 V obeh postopkih za izdajo plačilnega naloga, v katerih so že bili izdani dokončni pravni akti – izdana sta bila plačilna naloga v okviru formalnega postopka, ampak je treba preveriti, ali lahko ta pravna akta postaneta pravnomočna –, je po navedbah predložitvenega sodišča mogoče, da sta sporna pravna akta bila izdana, čeprav ni bilo mednarodne pristojnosti.
- 28 V skladu s členom 5(1) Uredbe 1215/2015 sodišče države članice ne sme izreči sodbe zoper osebo, ki ima prebivališče na ozemlju druge države članice, razen pod pogoji, določenimi v Uredbi. Pojem „stalno prebivališče“ se določa v skladu z zakonodajo vsake posamezne države.
- 29 Bolgarski zakonodajalec ni izrecno opredelil ali napotil na to, kateri pravni pojem se v skladu z nacionalnim pravom na splošno razlaga ustrezno pojmu „stalno prebivališče“. V skladu s sodno prakso Varhoven kasatsionen sad (vrhovno kasacijsko sodišče, Bolgarija, v nadaljevanju: VKS) pri tem ne more iti za stalen naslov prebivanja, saj je ta naslov lahko le na ozemlju Bolgarije.
- 30 Zato se kategorija „stalno prebivališče“ v skladu z bolgarskim pravom opredeli na podlagi dveh meril – trenutno prijavljenega naslova ali običajnega prebivališča. V primeru postopka za izdajo plačilnega naloga pa zakonodajalec kategorično prepoveduje izdajo plačilnega naloga, če ima oseba, zoper katero naj bi se izdal, svoje običajno prebivališče na ozemlju države zunaj Bolgarije.
- 31 Nasprotno pa VKS z razlagalno sodbo št. 4/2013 zavezuje sodišča, da to pravilo uporabljajo restriktivno, ker se v postopku za izdajo plačilnega naloga ne pridobivajo dokazi in se domneva, da nacionalno sodišče v postopku ne more preveriti, ali je zakonsko določen pogoj, da ima dolžnik svoje običajno prebivališče v Bolgariji, izpolnjen. Zato mora sodišče izdati plačilni nalog in če proti temu ni vložen noben ugovor (za katerega ni potrebna nobena obrazložitev) in je ta plačilni nalog vročen osebi s prijavljenim naslovom prejemnika, postane plačilni nalog pravnomočen. Na podlagi pravnomočnega plačilnega naloga se lahko uvede postopek izvršbe in se z izvršbo poseže na premoženje dolžnika, čeprav ima svoje običajno prebivališče zunaj Bolgarije.
- 32 Hkrati sodišče v skladu z navedeno razlagalno sodbo ne presoja okoliščine, ali lahko nacionalno sodišče na podlagi registriranega trenutnega naslova v drugi državi domneva, da je tam običajno prebivališče, ali ne.
- 33 Čeprav nacionalna sodna praksa predvideva varstvo pred plačilnim nalogom, ki je bil izdan zoper dolžnika z običajnim prebivališčem v drugi državi, z vložitvijo ugovora pri višjem sodišču, to varstvo ni učinkovito. To pa je zato, ker ugovor pri višjem sodišču uvedene izvršbe ne prekine začasno. Dolžnik lahko predlaga začasno prekinitev, če plača varščino.

- 34 Predložitveno sodišče ima resne pomisleke, ali ta razlaga pravilu iz člena 5(1) Uredbe 1215/2012 odvzame [polni] učinek v zvezi s pojmom „stalno prebivališče“. Temu primerno se postavlja vprašanje, ali je združljivo s pravom Unije, kako VKS razlaga način, na katerega sodišče v postopku za izdajo plačilnega naloga poizveduje o običajnem prebivališču dolžnika, in sicer ne da bi ga preverilo in ne da bi se oprlo na podatke, ki jih je pridobil sodni uslužbenec, ki je bil zadolžen za vročitev obvestil. Predvsem obstaja dvom, ali se upošteva načelo zagotavljanja učinkovitih ukrepov za varstvo pravic, ki izvirajo iz prava Unije, kot je bilo določeno v sodbi v zadevi Rewe-Zentralfinanz, [33-76].
- 35 Predložitveno sodišče prosi tudi za presojo primera, ko običajno prebivališče dolžnika ni bilo ugotovljeno z gotovostjo, ampak obstaja sum, da ga ni v Bolgariji.

Premisleki predložitvenega sodišča

- 36 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem Sodišče prosi, naj presodi, ali načela učinkovitega pravnega varstva v nacionalnem sodnem postopku, določenega v sodbi Rewe-Zentralfinanz, [33-76], pod določenimi pogoji ni treba razširiti. V skladu s to sodbo in ustaljeno sodno prakso Sodišča načelo postopkovne avtonomije države članice zavezuje, da določijo sodišča in postopke, ki učinkovito in enako (glede na pravice, ki izhajajo iz nacionalnega prava) varujejo pravice, ki jih podeljuje pravo Unije.
- 37 V obravnavanem primeru je očitno, da se eden tovrstnih v skladu z nacionalnim pravom, in sicer obveznost sodišča, da poizve po prijavljenem naslovu tožene stranke, ne uporablja enako za tiste državljane, ki prebivajo v drugi državi Unije. Pri teh državljanih ni jasno, ali je sodišče dolžno pridobiti dokaze o naslovu, če je v postopku predloženih dovolj podatkov, v kateri državi Unije prebivajo. Hkrati je v členu 1(2) Uredbe 1393/2007, in sicer uredba o vročanju pisanj, izrecno izključena uporaba zadnje za osebe z neznanim naslovom.
- 38 V teh okoliščinah so metode zagotavljanja udeležbe bolgarskih državljanov, ki živijo v drugi državi, v civilnem postopku pred bolgarskimi sodišči skrajno neučinkovite. V praksi so odvisne od poštenosti tožeče stranke, da navede naslov tega državljana v drugi državi.
- 39 Pri tem je treba upoštevati, da je ta položaj tudi posledica predpisov za registracijo naslova v Bolgariji. Bolgarski zakon o registraciji državljanov ne dovoli registracije konkretnega naslova bolgarskega državljana v tujini. Če se prijavi samo država prebivališča, se ne more niti tega uporabiti ustrezno za vročanje obvestil prejemnikom. Ta okoliščina je po mnenju predložitvenega sodišča pomembna za vprašanje, ali mora nacionalno sodišče opraviti poizvedbe glede naslovov bolgarskih državljanov v drugih državah članicah.
- 40 Predložitveno sodišče ne more predlagati nobenega konkretnega odgovora na prvo vprašanje glede na merilo tehtanja hitrosti vročitve in varstva postopkovnih pravic strank. Na eni strani je iskanje osebe v drugih državah postopek, s katerim se

zavlačuje sodni postopek, ki se navsezadnje vodi proti bolgarskemu državljanu z določenimi obveznostmi do svoje države, med njimi tudi obveznostjo, da državnim organom javi svoj naslov in kontaktno osebo. Na drugi strani je v pravu Unije ta obveznost znatno olajšana (glej točke od 39 do 41 sodbe v zadevi Alder, C-325/11). Prav tako drži, da tožene stranke v postopku, ki ga je predložitveno sodišče prekinilo, niso javile, da živijo zunaj države svojega državljanstva, ampak tudi če bi izpolnile to svojo dolžnost, ne bi bilo mogoče enoznačno ugotoviti njihovega naslova.

- 41 V zvezi z drugo skupino vprašanj – oziroma načinom ugotavljanja običajnega prebivališča v postopku za izdajo plačilnega naloga – morajo nacionalni organi po mnenju predložitvenega sodišča zagotavljati učinkovito uporabo prava Unije. To zahteva, da se osebam s stalnim prebivališčem v državi članici Unije ne izreka sodbe v drugih državah. Da bi se uresničevanje tega cilja zagotovilo v postopku za izdajo plačilnega naloga je nacionalni zakonodajalec prepovedal izdajo plačilnih nalogov osebam z običajnim prebivališčem zunaj Bolgarije.
- 42 Sodna praksa je to obveznost vendarle omejila, saj od sodišča zahteva, da ugotavlja negativno dejstvo – da državljan nima običajnega prebivališča v Bolgariji, in to v postopku, ki je načeloma enostranski in v katerem se dokazi ne pridobivajo. Pri tem je VKS sodiščem prepovedalo, da se oprejo na posredne in nepopolne dokaze, kot so na primer informacije, ki jih dajejo sosede ali sorodniki, da dolžnik živi v tujini.

Po podatkih predložitvenega sodišča mora sodišče, ki je izdalo plačilni nalog ob sumu, da dolžnik v postopku za izdajo plačilnega naloga nima običajnega prebivališča v Bolgariji, ta plačilni nalog razveljaviti.